

I årsmødets tegn

Israelsmissionens netop afholdte årsmøde i Svendborg præger dette nummer af avisen. Naturligvis! Et årsmøde er stadig væk en begivenhed. Ikke blot for dem, der deltog, men også for de af Israelsmissionens venner, der ikke kunne være med.

Personligt vil jeg huske det her årsmøde som årsmødet, hvor vi sad tæt, fordi der kom dejligt mange mennesker; og som årsmødet, hvor der for første gang i mange år var valg til landsstyret. Godt at der er nogen, der er villige til at lade sig opstille. Og så var det også årsmødet, hvor der ikke var nogen højtaler i lokalet. Det bør ikke gentage sig! Og det bør det hel-

ler ikke kunne, at jeg var lige ved at komme for sent til gudstjenesten, hvor jeg skulle prædike! Dét vil jeg også huske årsmødet for. Det er ikke særligt skægt at stå foran kirken et kvarter før tid og så opdage, at det er den *forkerte* kirke! Og så med præstekjolen flagrende på armen i fuld firspring ned ad gå-gaden og spørge tilfældigt forbipasserende, hvor Sct. Nicolai kirke ligger. Det er vist sjældent at folk i Svendborg har set en så forvirret præst ti minutter i ti – søndag formiddag, og også sjældent, at min kone, som kom bagefter, har hørt så gode vitser om præsten.

Sådan kan vi hver især have noget specielt, vi husker års-

mødet i Svendborg for. Noget, der var godt, og måske også noget, der var mindre godt.

Derfor ville det være fremragende, hvis de, der deltog i årsmødet, ville tage en lap papir og kort og godt skrive om, hvad der var godt, og hvad der kan gøres bedre, og om hvad der var dårligt. Og så sende denne papirlap til landskontoret.

Tiden til at gøre status over et årsmøde er nemlig lige efter, at mødet er blevet afholdt. Tager årsmødedeltagere sig tid til dette, er der mulighed for, at et godt årsmøde kan blive endnu bedre. Næste år!

Det skal efter al sandsynlighed afholdes i Silkeborg i dagene 8.-9. april. Reser-

ver allerede nu disse dage!

Først og fremmest vil jeg dog huske årsmødet i Svendborg for, at det var det årsmøde, hvor vort præstepar i Jerusalem medvirkede, og hvor Jørgen Bækgaard Thomsen med stor indlevelse beskrev de messianske jøders vilkår i Israel og dermed formidlede et kald til fortsat tjeneste for Israels sag.

Hvis et sådant kald ikke på en eller anden måde lyder ved et årsmøde for Israelsmissionen, er det mislykket.

*Kaldet lød til fortsat tjeneste.
Visionen blev holdt frem for os.
Derfor var det et godt årsmøde!*

Kai Kjes-Quinn